

nøjagtige, som de kan være. Det vil altsaa svare til en Udgift af 2 200 000 Kr. for hele Aaret, og det viser sig, at Rigsdagen nu er kommet godt op over 2 Mill. Kr. Jeg erindrere en Tid, da Rigsdagen havde en Udgift af 700 000 Kr. om Aaret, den er altsaa nu oppe paa det tredobbelte, og Udgiften bliver nok højere, efterhaanden som Rigsdagen nu installeres i dette Hus.

Dernæst er der Statsministeriet. Det havde i Fjor en Udgift af 1 300 000 Kr., i første Kvartal i Aar var Udgiften dertil 100 000 Kr.; det synes at være en Formindskelse, men om den holder, skal jeg ikke sige noget om; der er sikkert særlige Udgifter for Statsministeriet, men der kan der altsaa synes at blive en lille Udgiftsformindskelse imod Stigningen paa Rigsdagens Budget.

Udenrigsministeriet havde forrige Finansaar en Udgift paa 2 1/2 Mill. Kr., medens Udgifterne for dette Ministeriums Vedkommende for første Kvartal i Aar har været 400 000 Kr. Her synes altsaa ogsaa at være en Udgiftsformindskelse. Men det er desværre kun paa de smaa Budgetter, at en Formindskelse finder Sted.

Landbrugsministeriet brugte i Fjor 11 Mill. Kr., medens det i første Kvartal i Aar er oppe paa 3 Mill. Kr., det vil sige en Stigning af 1 Mill. Kr. for dette Ministeriums Vedkommende.

Ministeriet for offentlige Arbejder brugte i Fjor 2 1/2 Mill. Kr. og har haft en Udgift af 700 000 Kr. i første Kvartal i Aar, der bliver altsaa ogsaa en lille Stigning for dette Budgets Vedkommende.

Handelsministeriet har brugt 2 700 000 Kr. i forrige Finansaar, medens det har brugt 700 000 Kr. i det nævnte Kvartal. Her er Udgiften altsaa omtrent ens.

Justitsministeriet brugte i forrige Finansaar 20 Mill. Kr., i indeværende Aars første Kvartal 5 Mill. Kr., det er den samme Udgift.

Kirkeministeriet har i forrige Finansaar brugt 2 900 000 Kr., i første Kvartal i Aar 700 000 Kr., det er samme Udgift. — Undervisningsministeriet havde en Udgift af 30 700 000 Kr. i forrige Finansaar, men en Udgift af ikke mindre end 8 900 000 Kr. i første Kvartal 1919, det vil sige en Udgift af 35 600 000 Kr. i Finansaaret, altsaa en Stigning af ikke mindre end 5 Mill. Kr.

Endelig er der Statsgælden, som der blev anvendt 25,3 Mill. Kr. til i forrige Finansaar, og som nu staar med 6,9 Mill.

Kr. for første Kvartals Vedkommende; men vi ved jo alle i Forvejen, at Udgiften hertil vil blive meget større i indeværende Finansaar end i forrige Finansaar.

Dette viser altsaa, at der ikke kan ventes nogen stor Udgiftsnedgang for de kommende Kvartaler. En Del kan der vel blive Tale om, men jeg tror ogsaa, der kan blive god Brug for de Penge, hvis der skulde blive noget tilovers. Det er da ingenlunde saaledes, at man kan undvære de 25 Mill. Kr., som denne Kvartalsskat skal indbringe. Tværtimod, hvis man kunde tage et halvt Aars Tillægsskat og faa 50 Mill. Kr. ind i Statskassen i Stedet for 25 Mill. Kr., vilde det være overmaade formaalstjenligt, overmaade nyttigt i Øjeblikket, men jeg vover ikke at gaa saa vidt; jeg tror ikke, at man kan gaa til at bebyrde Skatteyderne med en saa stor ekstra Skat som 50 pCt. i dette Finansaar. Derimod tror jeg, at Statskassen i høj Grad vilde have Brug for en saadan Indtægt, uden at man paa nogen Maade derfor skulde fravige Kravet om Sparsommelighed.

Forholdet staar altsaa saaledes, at hvis man overhovedet vil være med til at vedtage Forslaget til Lov om Statens Tjenestemænd, hvis man vil gaa med til de overordentlig store Udgifter, der kræves dertil, maa man ogsaa være med til at bevilge Midlerne dertil. Udgifterne er af mig opgjorte til 60 Mill. Kr. efter Opgivelse, som jeg har faaet fra det statistiske Departement. Der er nævnt af den ærede Ordfører for det radikale Venstre (Ivar Berendsen), at dette er blevet modsagt baade af den ærede Ordfører for det konservative Folkparti og af den ærede Ordfører for Venstre, og at disse har sagt, at det kan være, at det bliver en meget større Udgift. Jeg ved ikke, hvorfra man skulde kunne have nogen anden Oplysning end den, jeg har, thi det er jo netop de Mænd, som jeg har forhandlet med, der har givet Lønningskommissionen alle Oplysninger om Udgifterne. Men det er jo muligt, at de Herrer har Ret, det gør dog ikke Stillingen bedre. Og det er ogsaa sandt, at jeg ikke kunde regne Præstelønningerne med i mit Overslag, fordi jeg ikke vidste, hvorledes de vilde blive; men paa den anden Side er der ogsaa en Mulighed for, at det ikke bliver Staten, der kommer til at bære Udgifterne. I hvert Fald, man staar nu overfor dette, om man vil tage Medansvar for den Udgift, som kommer, overhovedet tage Medansvar i de Anliggender, vi beskæftiger os med, eller man